

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος

- Φ. — Θυμάσαι ποῦ σοῦ τάλεγα 'στό περασμένο φύλλο;
'Επεσε, μωρέ μάτιχ μου εἰς τὸ Παλάτι ξύλο,
καίκουμπουριαῖς, καὶ βουρδουλιαῖς καὶ γρονθοπατινάδες,
καὶ μερικοὶ εἰδίνανε 'στ' ἀστεῖα καὶ γιακάδες,
ὥστε μού φαίνεται καὶ σὺ πῶς θῆραχες μπερντάχι,
ποῦ θὰ σοῦ πέρασε θαρρῶ καὶ βῆχας καὶ συνάχι.
- Π. — Τί λές, βρέ βλάκα; ἔγινε μιά τέτοια φασαρία;
γιὰ διηγῆ σου μου λοιπὸν ὅλη τὴν ἱστορίαν.
- Φ. — 'Εν πρώτοις παρεταχθηκαὶ δὴ κανονοστοιχίαις,
κατόπιν παρεταχθηκαὶ δὴ κυροβολαρχίαις,
κατόπιν εἰ Εὐέλπιδες μὲ κίτρινα γαλόνια,
κατόπιν ἴλιγοι μυστικοὶ κλητῆρες μὲ τρομπόνια,
κατόπιν Μαυροβούνιοι μὲ φοβερά τοπουζία,
κατόπιν δὴ Μαναθηδες πουλούσανε καρπούζια,
τὸ πεζικόν, εἰ σκαπανεῖς, κοντὰ εἰ νοσοκόμοι,
καὶ χωροφύλακες πεζοὶ καὶ ἐφιπποὶ ἀκόμη,
'στό τέλος δὲ τὸ ἵππικόν καὶ ἡ καθβαλαρία,
καὶ ἔτσι πιά 'τελείωσε καὶ αὕτη ἡ ἱστορία.
- Π. — Ἔτσι λοιπὸν 'τελείωσε αὐτὸ τὸ νταραβέρι;
- Φ. — Μωρὲ τί λές; ... ἔβασταξε ἕως 'στό μεσημέρι.
Καὶ ὅταν τοῦ μεσημεριοῦ ὑψώθη ἡ παντιέρα,
τότε σφυρίζει, μάτιχ, μου 'στ' αὐτί μου μία σφαῖρα,
καὶ ἐκεῖ ποῦ ἴλιγο ἐσκυψα γιὰ νὰ μὴ μ' ἐπιτύχη,
μού δίνει ἕνας μιά σφερικὰ καὶ κάνει ὅτι βῆχει.
Τότε ἀρχίζει μπάμ καὶ μπούμ καὶ δὸς του πια τρεχάλα,
τρέχω καὶ ἐγὼ, βρέ Περικλῆ, μὰ πέφτω ἀπ' τὴ σκάλα.
- Π. — Ποιὰ σκάλα;
- Φ. — Τοῦ περιβολιοῦ, ποῦ εἶναι 'στὴν Πλατεῖαν.
Μὰ βγαίνει ὁ ἀπόμαχος χωρὶς καμμιά αἰτία,
καὶ βρέ, μού λέει ἄτιμε, ἦλθε νὰ κλέψης φράπαις;
καὶ δὸς του καὶ ἄλλαις χαστουκιαῖς καὶ δὸς του καὶ ἄλλαις φράπαις.
- καὶ ἀπὸ τὸ ξύλο τὸ πολὺ ἀπάνω 'στό κρυνίον
ἰσάστισα καὶ ἐφώνησα «Ζήτω τὸ Ὑπουργεῖον».
Δὲν 'πρόφθασα καλά καλά νὰ 'πῶ αὕτη τὴ λέξι.
ὅταν ποῦ λές, βρέ Περικλῆ, μού ρίχνονται πέντ' ἔξη,
καὶ ἀρχίζει ξύλο δεύτερο. καὶ ἀρχίζει ξύλο τρίτο,
ποῦ τάχασα καὶ ἐφώνησα τοῦ Δεληγιάννη ζήτω.
Δὲν 'πρόφθασα καλά καλά νὰ 'πῶ καὶ αὕτη τὴ λέξι,
ὅταν καὶ πάλι Περικλῆ, μού ρίχνονται πέντ' ἔξη,
καὶ μὲ κυλοῦν 'στὰ χῶματα καὶ μούσχισαν τὰ βούχα,
ὡ; ποῦ ἐθύμωσα καὶ ἐγὼ καὶ τοὺς φωνάζω γιοῦχα.
- Π. — Βρέ γιὰ τὴ διαδήλωσι δὲν ξέρεις τίποτ' ἄλλο;
- Φ. — Ἄκου λοιπὸν ἀπ' τὴν ἀρχὴν μὲ τέμπο νὰ 'στὰ ψάλλω.
Μόλις ἡ Ἄμφίτριτη μας ἀπὸ μακρὰ ἐφάνη,
ἀμέσως ὁ Πρωθυπουργὸς ἐβόλου καιρὸ δὲν χάνει,
καὶ 'μπαίνει μὲς 'τὴν ἀμαξία καὶ κατεβαίνει κάτω
μὲ ἕνα ὄμο ὑπουργοῦς καὶ μὲ τὸ Συνοδικάτο.
'Ο βασιλεὺς ἀπὸ μακρὰ κινῶσε τὸ μαντήλι,
ἐνῶ 'στους ἄλλους μυστικὰ ὁ Πρόεδρος ὠμίλει

- καὶ ὅταν τὸ ἀτμόπλοιο προσήρχε σιμά των,
περὶ σπουδαίων ἀρχισαν νὰ ὁμιλοῦν πραγμάτων.
- Π. — Καὶ τί νὰ εἶπαν;
- Φ. — Κανεῖς καλά δὲν ξέρει,
μὰ λένε πῶς ὁ βασιλεὺς σὰν τοῦδωσε τὸ χέρι
τοῦ εἶπε ἐπῶς δὲν μούσκασε ἐντῶ χωρὶς ἐμένα;»
καὶ ἐκεῖνος ἀποῦ ξουρίζεσθε, τοῦ εἶπε εἰς τὰ ξένα;»
Τέλος ἀποῦ 'τελείωσε καὶ αὐτὸς τὴν καθαρσί του
καὶ ὁ Λιμεναρχὴς τοῦδωσε εὐθύ; τὴν ἀφεί του,
ἡ Ἄμφίτριτη 'κίνησε καὶ 'μπῆκε 'στὸν λιμῆνα
ὅπου τὴν περιμένανε μὲ μάτιχ βουρκωμένα.
Βγήκε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς ἐξω 'στὴν προκυμαῖα
καὶ ἐρώτησε τὸν Δήμαρχο τοῦ Πειραιῶς ἐπὶ νέα;»
καὶ ὁ Δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς πέρνει ἀμέσως φόρα
καὶ γιὰ τοὺς φόρους τοῦ 'μιλεῖ περίπου μία ὥρα.
Καὶ ὁ βασιλεὺς σὰν τᾶκουσε πολὺ τοῦ κακοφάνη
καὶ τοῦπεσπῶς δὲν μούσκασε;» καὶ 'στό φευγιὸ τὸ βάνη.
Μετὰ μικρὸν ὁ βασιλεὺς ἀνέβη 'στὴν Ἀθήνα,
ὅπου τὸν ἐπερίμεναν τρουμπέταις καὶ κλαρίνα.
Τώρα θ' ἀρχίσω νὰ 'στὰ πῶ μὲ ἴλιγη φαντασία...
ἐν πρώτοις ἡ ὑποδοχὴ ἔγινε 'ἐξαισία.
Σημαῖαις ἐκυμάτιζαν ἀπάνω 'στὰ μπαλκόνια
καὶ ἀντηχοῦσαν μπάμ καὶ μπούμ 'στους λόφους τὰ κα
| νόνα.

- Τέσσερα μαῦρα ἀλογα τραβοῦσαν τὸ ἀμάξι,
καὶ ἐνθεν κἀκεῖθεν ἀπειρος στρατὸς ἐν παρατάξει.
'Ο βασιλεὺς στολὴν λαμπρὰν Στρατάρχου ἐφοροῦσε
καὶ τὰ μπαλκόνια ἔβλεπε καὶ ἐχασμογελοῦσε,
ἐγέλα καὶ ἡ βασίλισσα 'στὰ κάτασπρα ντυμένη
καὶ ὄλοι οἱ διάδοχοι κατενθουσιασμένοι,
μονάχα ὁ Γεώργιος, ποῦ Ναύαρχος σπουδάζει,
δὲν ἦταν ὁ κακόμοιρος νὰ κἀνη λίγο χάξι.
Τέλος νὰ μὴ πολυλογῶ ἐπῆγαν 'στό Παλάτι...
στάσου λοιπὸν, βρέ Περικλῆ 'στὴν πίστιν σου κομμάτι,
γιατὶ ἐδῶ μού ρίξανε τὸ φοβερὸ τὸ ξύλο
καὶ μέσα εἰς τὰ χῶματα μ' ἐκύλισαν σὰν σκύλο.
- Π. — Εἶμαι πολὺ περίεργος ν' ἀκούσω τί συνέβη.
- Φ. — Μόλις λοιπὸν ὁ βασιλεὺς 'στ' Ἀνάκτορα ἀνέβη,
γιοῦχα φωνάζουν ἀπ' ἐδῶ ζήτω ἀπὸ 'κεῖ πέρα,
καὶ μπάμ καὶ μπούμ ἡ κουμπουριαῖς βροντοῦσαν 'στό
| ἀέρα.
καὶ μέσα 'στὴν ὄχλοβοὴ βλέπω τὸν Κοσσονάκο
ἐξω φρενῶν, ξεσκούφωτο, μὲ γάντια καὶ μὲ φράκο.
Μὴ αἶμα, λέω, βρέ παιδιὰ, ἐδῶ εἰς τὸ Παλάτι,
μὰ νάσου μὴ κοτρονιά μού ἐρχεται 'στὴν πλάτη.
Λοιπὸν δὲν εἶναι Σύνταγμα καὶ νόμος δὲν ὑπάρχει;
μὰ νὰ σου καὶ ἄλλη κοτρονιά τραβοῦνε τοῦ Νομάρχου.
Μωρὲ ἄς πᾶσουν, βρέ παιδιὰ, ἡ κοτρονιαῖς καὶ εἰ φόναι,
καὶ τότε πιά ὁ βασιλεὺς ἐβγήκε 'στό μπαλκόνι.
- Π. — Τεῖπε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς; τελείωνε συντόμως.
- Φ. — Τί νὰ σοῦ πῶ βρέ Περικλῆ, μὲ εἶχε τέτοιος τρόμος.
ποῦ δὲν 'κατάλαβα καλά... ὅπως ἀπάνω κάτω
θαρρῶ καὶ αὐτὸς πῶς 'μίλησε διὰ τὸ Συνοδικάτο.
Εἶπε καὶ γιὰ τὴν πυρκαγιὰ ποῦ γινε 'στό Παλάτι
καὶ ἐρρηξε εἰς τὴ σκεπὴ ἕνα θλιμμένο μάτι.
Εἶπε πῶς ἔχει ὄλους μας καὶ πάλι 'στὴν καρδιά του,
καὶ ἐτραθηχθήκαμε καὶ ἐμεῖς καὶ ἐκεῖνος 'στὴ δουλειὰ του.
- Π. — Καὶ ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τί εἴμπορεῖ κανεῖς νὰ ὑποθέσῃ;
- Φ. — Φρονῶ πῶς ἡ Κυβέρνησις καθόλου δὲν θὰ πείσῃ.
- Π. — Τότε λοιπὸν καὶ ἐγὼ φρονῶ ὅτι θὰ πείσῃ ξύλο,
καὶ πῆγαινε 'στό διάολο, προτοῦ ἐγὼ σὲ στείλω.

